

[H. C. Hansen]

»Der skal også være mord, voldtægt, selvmord (vi må genopvække en slags orgiastisk ekspressionisme/futurisme for børn) . . . «.

Og videre står der – og her kommer altså det, hvor formanden og jeg for så vidt er enige om, at vi ikke bør nævne ordene:

»Men hvis en kapitalist er en led . . . – og så må jeg ikke sige ordet, og det synes jeg er i orden – (og det er han sgu nok), så nøjes ikke med at fortælle det, men lad ham handle som en . . . , så enhver kan se det, og beskriv de andre personer efter deres måde at forholde sig til . . . på.«

Om kønsrolleproblemerne:

»De socialistiske bøger kender praktisk taget kun hankapitalister (det er typisk og skal fremhæves). Lad os også få nogle lede kapitalistkællinger frem på scenen.«

Sådan ser recepten ud. Det litterære tre mands udvalg under Kunstfonden har valgt at støtte dette kunstværk med et blå stempel på 180.000 kr. Det er den slags bøger, kulturministeren omtaler i sin redegørelse som et kvalitetskriterium. Når ministeren i sin redegørelse siger – jeg tillader mig at citere kulturministeren . . .

Formanden:

Det behøver man ikke tilladelse til.

H. C. Hansen (FP):

»For børnenes vedkommende er der et ganske særligt behov for, at der skabes alternativer til de kommercielle kulturtilbud«. Ja, så vil jeg gerne bede ministeren om at svare: er det den slags alternative kulturtilbud, socialdemokratiet ønsker at vore børn fremover skal modtage?

At socialisterne overalt i verden har bestræbt sig på indoktrinering af børn og unge i den rette politiske tro, er en kendsgerning, og præmieringen af denne bog er blot et tegn på, at man nu også er i fuld gang i Danmark. Børnene skal i stigende grad tilhøre og præges af det offentlige, medens forældrenes ansvar og rettigheder skal svækkes.

Må jeg tillade mig at fremføre de synspunkter, fremskridtspartiet i vor 4-årige tilværelse her i folketinget gang på gang har ført frem, nemlig at de økonomiske midler bliver fordelt af kliker, hvorfor kunstnere, der står udenfor, ingen muligheder har for at komme i betragtning. Selve systemet med

ansøgninger er uheldigt. Hvilken ansøgning skal Kunstfonden imødekomme? Hvilke ansøgninger skal den afslå? Hvem tør sige, at den ene kunstner er bedre end den anden? Vil det ikke ofte være således, at den enkelte, der betræder nye veje, som ikke er godkendt eller forstået af kliken, vil blive afvist? Vil det ikke ofte være således, at den ansøger, der har den rette politiske opfattelse, vil blive belønnet?

Statens Kunstfond er i stor udstrækning faldet i hænderne på folk, som kalder sig kunstkendere og kunstnere, men som i virkeligheden benytter Kunstfonden til klassekamp, kliker, der har så yderliggående politiske meninger, at de ikke skyr noget middel for at nå deres mål, og som ud fra politiske synspunkter fordeler midlerne.

Selve ansøgningsprincippet er ødelæggende for den menneskelige selvrespekt og værdighed, og dette princip går i virkeligheden igen overalt, hvor socialisterne bestemmer. Den type mennesker, der kan bukke dybest, udvise den største sleskhed og tilpasse sig magthavernes ønsker, det er dem, der får pengene efter mottoet: vil du i verden frem, så buk!

Kunstfonden virker direkte skadelig, idet den enkelte kunstner, som har gået sine egne veje og formet nye, originale kunstværker, men ikke har kunnet efterkomme Kunstfondens ønsker på det politiske område, ikke modtager Kunstfondens blå stempel og derved ikke opnår den pris på sine værker, som han ville kunne få, hvis Kunstfonden ikke eksisterede. Kunstfonden virker derfor konserverende i stedet for inspirerende.

En kunstfond, som lader en af vor generations måske største lyrikere, Frank Jæger, dø i fattigdom, men lader en rabiat volds marxist som »Katamaranen«s forfatter modtage 180.000 kr., er en hån imod rettænkende mennesker.

Vor indstilling til Statens Kunstfond er grundlaget for vort partis politiske holdning til statens filmstøtte, men også bibliotekslovgivningen, sport, museer, radio og fjernsyn, teatre osv. er områder, hvor vi konkluderer, at de bedste muligheder for kulturlivets udvikling er, at al kulturel udfoldelse sker i frihed, ud fra den betragtning, at der er to former for censur: den ene er at forbyde, og den anden er at støtte.